

IN MEMORIAM

Joža s. Cecilija Kobal

Na blagdan sv. Stjepana (26. XII. 1991.) navečer s. Cecilija Kobal darovala je Bogu svoju pjesmu i svoj život. Tako piše u svom pismu koparski biskup Metod Pirih koje je pročitano na pogrebnoj misi.

30. prosinca 1991. čudesno sunčani dan, koji podsjeća na proljeće, puna crkva Svih Svetih na ljubljanskim Žalama, koncelebracija 50 svećenika iz svih slovenskih biskupija, lijepi broj Uršulinki i drugih redovnica te mladeži, bio je znak da se opraštamo od sestre, dragocjenog pšeničnog zrna, koja svojom smrću obznanjuje vječnu Božju slavu. Opraštali smo se od s. Cecilije Kobal. Bogoslužje je vodio njezin rođeni brat g. Alojzije zajedno s koparskim generalnim vikarom Renatom Podbersičom i novogoričkim župnikom g. Gašparom Rudolfom. Sav narod Božji oprostio se od nje popijevkom *Sveta noć*, a na koru je zbor župe sv. Trojstva u Ljubljani uz orkestar i pod vodstvom dirigenta Marijana Ribiča izvodio Sattnerovu *Missa seraphica*.

Nastup s. C. Kobal, studentice Instituta za crkvenu glazbu, na koncertu Instituta u dvorani „Marko Križevčanin“ 1970. g.

S. Cecilija je sama zapisala o svom životu: „Rođena sam u lijepom a zahtjevnom trenutku 15. ožujka 1944. usred lijepog vipavskog sela Vrhpolje u lijepoj kući s vrtom. Rasla sam u ugodnom obiteljskom ozračju svojih starijih, 3 brata i 2 sestre, koji smo poznavali svoje djelo i dužnosti, a još više dobru volju, pjesmu i glazbu. Gledajući danas unatrag slobodno mogu reći da je sve bilo mudro i brižno postavljeno. Ništa ne bih željela promijeniti ako bi mi bilo dano još jedanput živjeti. Hvala, dobri Bože. Kako ne bih bila sretna zbog toga!“

Osnovnu školu s. Cecilija je završila u Vipavi. Nižu glazbenu školu (1961.) i gimnaziju je pohađala u Postojni i završila s maturom u Idriji 1964. g. Za redovnički poziv odlučila se 13. srpnja 1964. a 26. travnja 1965. stupila je ss. Uršulinkama i dobila ime s. Cecilija. Prve zavjete imala je 21. listopada 1967. a vječne 7. svibnja 1972.

S. Cecilija primila je u životu mnoge talente. Glazbeni talent baštinila je po rođenju. Razvijao se u obitelji uz pjesmu i glazbu. Zatim ju je domaći župnik Branko Rudež uvodio u tajne sviranja glasovira i orgulja. Studij glazbe nastavila je u Zagrebu na Institutu za crkvenu glazbu Katoličkog bogoslovnog fakulteta (1969.-1973.) gdje se posebno isticala na orguljama. Diplomom Instituta postigla je 1973. g. Zatim je jednu godinu nastavila studij orgulja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu pa potom na Akademiji za glazbu u Ljubljani gdje je u klasi prof. Huberta Berganta diplomirala 1976. Godine 1978. dopunjala je studij orgulja kod prof. Otta Brucknera u Grazu.

Nakon povratka iz Zagreba (1973.) s. Cecilija je živjela u Škofjoj Loki kao katehista i orguljašica u samostanskoj crkvi, a 1977. preselila se ljubljansku redovničku zajednicu gdje je poučavala vjeronauk ali je prije svega bila orguljašica. Rado je pripremala pučko pjevanje i župski zbor; također je pripremala pjevače za solističke recitale od Ljubljanske filharmonije do koparske Obale. Priredivala je i samostalne koncerte na orguljama. U spomeni je ostao Božićni koncert na kojem je izvodila isključivo Premrlrove Pastore. U tom vremenu priredivala je koncerte i u drugim mjestima, npr. u katedrali, i na velikim orguljama Cankarevog doma. Kolaudirala je nove ili popravljene orgulje npr. u Prečni.

Najdublji trag u slovenskoj crkvenoj glazbi ostavila je kao pedagog. Tako je po povratku iz Zagreba nastupila profesorsku službu na Orguljaškoj školi u Ljubljani, gdje je poučavala glasovir i orgulje. Od 1978. tri dana u tjednu boravila je u Novoj Gorici i tamo poučavala i pomagala voditelju tamošnje Orguljaške škole bratu Alojziju. 1990. postala je članica novogoričke redovničke zajednice. Njezina je zasluga da je poučavala pripravnice za orguljašku školu. Tako se sva posvetila ljubljanskim i novogoričkim studentima da bi iz njih učinila prave cvjetne glazbenike. Nije im davala samo stručno znanje nego je kao redovnica pomagala i u njihovu ljudskom sazrijevanju; što je možda važnije.

O svojim darovima napisala je 1991. g. „Isuse, danas sam tu, tvoja, sretna, zadovoljna, bogata s tvojim darovima i za sve iskreno zahvalna. Prije svega sam zahvalna za tvoju ljubav, koja me prima, čeka, veseli me, otkriva mi se... Hvala za veselje nad životom, za ponovno i ponovno vraćanje sebi, ljudima i k tebi, Gospodine. Hvala za osjećaj i istinsko doživljavanje sebe kao sretnog bića. Neka tu sreću ne zatvaram u sebe. Neka je nesebično dijelim, posebno svojim najbližima u redovničkoj zajednici.“

Uz ostale podaren joj je i talent koji je posebno zaživio u posljednjim mjesecima života – talent prihvaćanja bolesti i smrti. U razumljivom strahu pred trpljenjem osjećala se potpuno u Božjim rukama, voljena od Boga i ljudi. S. Cecilija je zapisala o sebi: „Moj dublji motiv za odluku u redovničko zvanje bio je darivanje za svećenike, posebno za brata. Možda sam to malo zaboravila pa me sada Bog polaže na različite oltare: bolničku postelju, operacijski stol... Neka budem ugodan dar za svećenike, za naš biskupijski podmladak“. Lijepo je to naglasio u homiliji gen. vikar Renato Podbersič: „Prestanite kukati, otarite suze u očima! Za patnje će svoje s. Cecilija biti nagrađena (Jer. 31,16).“